

(1982), *Kratochvíľne, úsmevné, ale i príkladné šibalské príbehy* (1988), *Starodávne piesne radu pijanského* (1990). K žánru cestopisu prispel J. Minárik zverejnením cestopisného denníka *Putovanie po súši a mori* (1978). Prejavom Minárikovho záujmu o ústnu slovesnosť je súbor textov *Po chodníčkoch kamenných, po cestičkách krvavých* (1980).

Jednou z edícií posledného decénia je dráma barokového autora Juraja Lániho *Žiak Agapetus* (1997), ktorá podľa J. Minárika predstavuje „závažné ohnisko vo vývinovej reťazi slovenských i nemeckých školských hier“. Významným edičným činom je pretlačenie ďalšej časti z rozsiahleho diela Mateja Bela *Oravská stolica* (2001). V publikáciách nechýba obsažný poznámkový aparát a fundovaná vedecká štúdia.

K synekdochickému výpočtu prác J. Minárika treba prirátať početné štúdiá a články. V deväťdesiatych rokoch napísal niekoľko statí, v ktorých reflektoval slovensko-italiánske literárne vzťahy (zborník *Studi italo-slovacchi*). V nedávnom čase uverejnil príspevky týkajúce sa staršej literárnej kultúry niektorých regiónov Slovenska (zborník *Knihy*).

Výsledkom tvorivého prozaického využitia objaveného literárneho materiálu sú tri tituly: dve zbierky „rozmarňných, veselých, dobrodružných i poučných príbehov“ *Slovenský dekameron takzvaný menší* (1980), *Slovenský dekameron takzvaný väčší* (1987) a napokon „kalendárny denník“ *Kratochvíľne historky pisára Šahrazáda* (2002). V nich sa prejavila v celej šírke Minárikova neskrývaná radosť z práce so slovom, čo je pre jeho rukopis charakteristické, i zmysel pre humorné videnie „príliš vážneho sveta“.

Literárnohistorické práce J. Minárika sú veľmi cenným príspevkom k poznaniu slovenskej i európskej literárnej kultúry vôbec. Jeho mimoriadna rozhladenosť v historickej poetike bude pre ďalšie generácie literárnych historikov vždy výzvou.

Erika Britáňová  
Doctissimo Athanasio  
salutem et felicitatem perennem  
Hedera

## Významné jubileum profesora Daniela Škoviera

Dňa 30. novembra 2006 oslávil šesťdesiatiny profesor Daniel Škoviera, ktorý patrí k našim najvýznamnejším klasickým filológom a bádateľom v oblasti látinskej humanistickej a novolatinskej literatúry na Slovensku.

Profesor Škoviera je absolventom Filozofickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, kde študoval odbory latinčina a francúzština. Hoci, ako sa priznal na zasadnutí Slovenskej jednoty klasických filológov, prišiel na fakultu s úmyslom venovať sa románskej filológii, čoskoro si ho získala filológia klasická. Z pedagógov ho ovplyvnili profesor Peter Kuklica (orientáciou na grécistiku), ale najmä profesor Miloslav Okál. Po absolvovaní získal miesto asistenta a čoskoro odborného asistenta na Katedre klasickej

a semitskej filológie. Istý čas pôsobil aj ako profesor na Strednej všeobecno-vzdelávacej škole na Novohradskej ulici v Bratislave, kde učil v triedach s rozšíreným vyučovaním klasických jazykov. Popritom okrem iného stihol z gréčtiny preložiť antickú novelu *Efezský príbeh* o láske Xenofóna z Efezu či pripraviť na vydanie korešpondenciu Leonarda Stöckela s latinsky napísanou štúdiou venovanou tomuto autorovi. Tento úspešný štart prerušili neprajné pomery obdobia normalizácie. Jej vlna, najprv v mene bezduchej uniformity, zmietla do hlbín zabudnutia experiment renesancie klasického stredoškolského modelu a zanedlho zasiahla aj do osobného života odborného asistenta doktora Škoviera s jasným cieľom znemožniť mu pedagogické i vedecké pôsobenie preladením na miesto knihovníka na katedre žurnalistiky. Je vsak podivná a obdivuhodná, že ani príkoria, ústrky a cieľené poniženie nevedli u doktora Škoviera k zanevreniu, zatrpknutiu a k zanechaniu klasickej filológie. Naopak, jedným z mnohých plodov tohto obdobia je popri preklade niektorých spisov Marca Tullia Cicerona aj jeho majstrovský preklad diela neskororímskeho historika gréckeho pôvodu Ammiana Marcellina, za ktorý získal cenu Jána Hollého. Vo vedeckej práci sa venoval napríklad Jánovi Antoniovi Kočickému a významne autorsky prispel k publikácii *Od kráľovstva ducha ku kráľovstvu človeka*.

V roku 1989 sa Daniel Škoviera vrátil na materskú katedru a pokračoval v diele, ktoré bol donútený zanechať. Svedectvom jeho neúnavnej filologickej práce je bohatý bibliografický zoznam jeho publikovaných diel, dosahujúci bezmála dvestopäťdesiat jednotiek. Medzi nimi sú mnohé štúdie, konferenčné príspevky, články, recenzie, ale aj monografie. Za všetky spomeňme knihu *Bardejovčan Valentin Ecchius a jeho učebnica Ars versificandi*. Tomuto autorovi sa venuje aj v ďalšej publikácii, na ktorej vydanie sa môžeme tešiť v najbližšom čase. Nájdem v nej okrem dvojazyčnej štúdie aj latinský text s paralelným slovenským prekladom Rozhovoru o správe štátu a niekoľkých Ecchiových menších diel. Z iných prekladových diel z tohto obdobia aspoň spomeňme, že sa venoval Janovi Ámosovi Komenskému, ale aj cirkevným otcom Bazilovi Veľkému a Aureliovi Augustinovi a podieľal sa aj na preklade Písma svätého, Novej zmluvy a Žalmov.

Po návrate na katedru sa Daniel Škoviera s elánom a láskou ujal povinností vysokoškolského učiteľa, pričom jedno obdobie vykonával aj funkciu prodekana a v súčasnosti je vedúcim katedry. Akoby to však nestačilo, bol jedným zo zakladateľov Trnavskej univerzity, kde stále pôsobí spolu s generáciou svojich odchovancov. K iným druhom organizačnej práce, ktorým pozdvihol a podporil výskum na poli klasickej filológie a súvisiacich disciplín, patrí aj jeho iniciatívna edičná činnosť v *Bibliotheca Antiqua Christiana*, v bratislavskom univerzitnom zborníku *Graecolatina et Orientalia* či v trnavskom neolatinistickom zborníku *Sambucus*.

Dieło, ktoré profesor Škoviera doteraz vykonal, si určite zasluhuje náš obdiv, a to nielen pre svoju početnosť, ale hlavne pre svoju kvalitu, ktorá svedčí o autorovej erudícii, trpezlivosti a najmä láske k odboru, ktorý si zvolil. Tí, ktorí ho poznáme osobne, sme mu tiež vďační za to, že z jeho príkladu môžeme čerpať povzbudenie a uistenie, že nech je tento svet akýkoľvek, skromný život v pravde, čestnosť, láskavosť a vytrvalosť prinášajú to najlepšie ovocie.

Alexandra Dekanová